

колисці.

— Хиба ти сама тут? — спитав я дівчику.

— Сама, — ледви чутио промовила воиа.

— Ти побережиикова дочка?

— Побережиикова, — прошепотіла дівчиика.

Зарипіли двері і побережиик, зігнувши голову, переступив поріг. Він підняв ліхтар з землі, підійшов до стола і засвітив кагаиця.

— Мабуть не звикли до лучиин? — промовив він, потрясши кучерями.

Я глянув на нього. Рідко доводилося мені бачити такого молодця. Високий на зріст, плечистий, він був стрункий на диво. З під замашної сорочки випиналися його могутні м'язи. Кучерява чорна борода вкривала майже половину його сурового й смілого лиця; рішуче дивилися з під брів невеликі карі очі. Злегка взявши ся у боки, він став перед мене.

Я подякував йому й спитав, як його звати.

— Звуть мене Хомою, — відповів він: а по прізвищу — Бірюк.

— Так се ти Бірюк?

З цікавістю дивився я на нього. Від мого Ярмоли та й від інших мені частенько доходило ся чути оповідаия про побережника. Бірюка, якого боялися, як вогию. На їх думку, ще не було на світі такого лихого побережиика: „обереможком хворосту не дасть скористувати ся; якої б там доби не було, хоч в глузу ніч, завсїгди налетить, та й накриє, як мокрим ряд-